

se jim ukládá za povinnost před odjezdem z výchozí stanice dbáti toho, zda jsou všechny dveře dobře uzavřeny. Bylo-li tedy v souzeném případě zjištěno, že dveře, jimiž žalobce v kritickém okamžiku z vagonu vystupoval, nebyly v době příjezdu vlaku do B. a jeho odjezdu na dvoji uzamykací závory zavřeny, byly tím porušeny ony předpisy a, poněvadž ku pravidelné dopravě náleží, by dveře vagonu byly za jízdy a v době odjezdu vlaku z nádraží řádně uzavřeny a v souzeném případě tomu tak nebylo, jde tu o příhodu v dopravě. I když si žalobce dveře sám otevřel a otevřel je v době, kdy vlak ještě stál, jest přece jejich řádné uzavření v době, kdy vlak byl v B. k odjezdu připraven, nepravidelností v provozu a tedy příhodou v dopravě. Odvolací soud sice uznává za příhodu v dopravě, že žalobce byl železničním vozem, který se dal do pohybu, sražen a přejet, než při této skutečnosti nejde o nepravidelnost v dopravě, nýbrž o příhodu v osobě poškozeného, přivoděnou jeho vlastním zaviněním. Žalobci se tedy podařilo dokázat, že tu jde o příhodu v dopravě, žalované dráze se však nepodařilo prokázat ve smyslu § 2 zák. čís. 27/69 ř. zák., že tato příhoda byla způsobena žalobcem. Sbíhá se tu však se zákonně předpokládaným zaviněním dráhy zavinění a ručení žalobce za úraz, neboť podle zjištění nižších soudů vystupoval žalobce z vagonu na stranu odvrácenou od nádražní budovy, na kterou vystupovati z vagonu jest podle předpisů § 96 provoz. řádu zakázáno, a podle předpisu § 103 téhož provoz. řádu dokonce trestno, aniž se o tom dříve náležitě přesvědčil a což by byl při náležité pozornosti musel postřehnouti. Podle toho tedy správně usoudil odvolací soud, že míra zavinění žalobcova jest daleko větší než dráhy, a správně uznal podle § 1304 obč. zák. nárok žalobní co do důvodu jen jednou třetinou po právu. Tím jest vyřízeno i dovolání žalobce.

Čís. 11496.

Ručení dráhy (zákon ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák.).

Příhodu v dopravě nelze spatřovati v tom, že průvodčí vlaku dříve, nežli byl vlak dopraven z konečného osobního nádraží na nákladní nádraží, neprohlédl vlak, zda v něm není ještě cestující. Jest však příhodou v dopravě, bylo-li provedeno vystoupení cestujícího z vlaku mimo stanici k tomu určenou na neupraveném místě. Pokud si přivodil cestující sám úraz, přecházeje koleje.

(Rozh. ze dne 19. března 1932, Rv I 2275/30.)

Žalobu proti dráze o náhradu škody procesní soud prvě stolice zamítl. Odvolací soud vyhověl odvolání žalobkyně potud, že uznal nárok žalobkyně na náhradu škody důvodem z polovice po právu.

Nejvyšší soud k dovolání žalovaného obnovil rozsudek prvního soudu, dovolání žalobkyně poukázal na rozhodnutí o odvolání žalovaného.

D ů v o d y:

Jde především o to, zda tu jest příhoda v dopravě. Za ni považují nižší soudy souhlasně skutečnost, že se průvodčí vlaku nezachoval podle služebního předpisu, an se před odjezdem vyprázdněného vlaku ze stanice Most-nádraží do stanice Most-nákladiště nepřesvědčil, nejsou-li tam jen osoby, které tam smějí zůstat, a že jen pak směl dáti znamení k odjezdu »hotovo«. Podle ustálené judikatury nejvyššího soudu jest příhodou v dopravě odchylka od pravidelného provozu dráhy, která jest sama o sobě způsobila přivoditi poškození nebo smrt člověka a která nastala mimo osobu poškozeného. Okolnost, že průvodčí nerevidoval vlak před odjezdem ze stanice Most-nádraží a že tak učinil až za jízdy vlaku do stanice Most-nákladiště a při tom přišel na to, že ve vlaku sedí žalobkyně, není zajisté způsobila přivoditi poškození žalobkyně a také její poranění nepřivodila. Za takovou příhodu jest považovati nespornou skutečnost, že provedeno bylo vystoupení žalobkyně z vlaku mimo stanici k tomu účelu určenou na místě neupraveném, ježto tento způsob vystupování cestujících z vlaku není normálním způsobem dopravy. A tu vzchází otázka, zda jest tu příčinná souvislost mezi onou příhodou v dopravě a úrazem žalobkyně. V tomto směru přikloňuje se dovolací soud k názoru prvního soudu, že této příčinné souvislosti tu není, že si úraz zavinila žalobkyně sama. Žalobkyně po vystoupení z vlaku dobře věděla, že vystoupila na místě, které není upraveno tak, jak je tomu při řádném nástupišti a výstupišti ve stanici. Bylo zjištěno, že místo, na němž žalobkyně podle vlastního udání upadla a přišla k úrazu, není nerovné, že tam nejsou jámy nebo kameny, nýbrž že mezi kolejemi jsou jako výplň šterkové kameny mírné velikosti a že koleje jsou nad výplní celkem asi 15 cm. Správně rozpoznal první soud, že si žalobkyně musela býti vědoma, když vystupuje na takovém místě pro osobní dopravu neurčeném, že musí použiti takové míry opatrnosti, jež se od rozumného a opatrného člověka při takové příležitosti požaduje (§ 1297 obč. zák.) a že této náležité opatrnosti při přecházení kolejí nevěnovala a tím si svůj úraz přivodila. Z řečeného jest tedy patrné, že úraz žalobkyně není s příhodou v dopravě v příčinné souvislosti.

Čís. 11497.

K vydobytí nároku, by dlužník platil vymáhajícímu věřiteli složením na soudě (§ 1425 obč. zák.), jsou přípustné veškeré exekuční prostředky hodící se k vydobytí peněžitých pohledávek s tou úchylnou, že vnucené vydobytí částky nelze použiti k uspokojení věřitele, nýbrž k složení na soudě.

(Rozh. ze dne 19. března 1932, R II 424/31.)

Podle exekučního titulu měli dlužníci složiti pro vymáhajícího věřitele na soudě 3.200 Kč. K vydobytí tohoto nároku navrhl vymáhající věřitel povolení exekuce zabavením, uschováním a prodejem všelikých